

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoP/58/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3717205308
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3717205308.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a členov senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyho v právnej veci navrhovateľa: E. Z., bytom H. V., M. V. XXX/XX, zastúpený Advokátskou kanceláriou Štrbáň, s.r.o., so sídlom Dvory 1932, Púchov, IČO: 36 867 454, proti osobe povinnej výživou: R. Z., bytom T., R. V. XXXX/XX, zastúpená JUDr. Zuzanou Tomášovou, advokátkou so sídlom v Považskej Bystrici, Železničná 90/12, o určenie výživného na plnoleté dieťa, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 05. júna 2017, č. k. 8Pc/18/2017-12, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že osoba povinná výživou je povinná platiť na výživu navrhovateľa sumu 130 eur mesačne, s účinnosťou od 09.05.2017 vždy do 15-teho dňa mesiaci vopred k rukám navrhovateľa.

Nedoplatok na zročnom výživnom za obdobie od 09.05.2017 do 31.12.2017 vo výške 226,45 eur súd osobe povinnej výživou p o v o ľ u j e zaplatiť navrhovateľovi v mesačných splátkach po 30 eur spolu s bežným výživným k rukám navrhovateľa až do úplného vyrovnania, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

Vo zvyšku návrh z a m i e t a .

Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil vyživovaciu povinnosť matky navrhovateľa (osoby povinnej výživou) k navrhovateľovi od 09.05.2017 vo výške 100 eur mesačne s tým, že výživné je matka navrhovateľa povinná platiť k rukám navrhovateľa vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred. Nedoplatok na výživnom za obdobie od 09.05.2017 do 05.06.2017 vo výške 74,19 eur uložil matke zaplatiť k rukám navrhovateľa do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd návrh zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ust. § 62 ods. 1, 2, 4, § 75 ods. 1, § 77 ods. 1 Zákona o rodine a na výsledky vykonaného dokazovania, keď mal preukázané, že návrh navrhovateľa bol podaný čiastočne dôvodne. Súd konštatoval, že navrhovateľ je synom Jany a C. Z., pričom bolo preukázané, že hoci je dospelý, naďalej sa pripravuje štúdiom na strednej odbornej škole na svoje budúce povolanie a teda nie je schopný sám sa živiť, čo znamená, že vyživovacia povinnosť oboch rodičov k nemu naďalej trvá. Podľa názoru súdu niet sporu o tom, že od doby, odkedy matka nebýva v spoločnej domácnosti s navrhovateľom, otec si voči nemu vyživovaciu povinnosť riadne plní, a to osobnou starostlivosťou o navrhovateľa a poskytovaním mu finančných prostriedkov na jeho potreby, stravu, oblečenie, pomôcky do školy, vreckové, finančné prostriedky na kultúrne, športové vyžitie, na vodičský preukaz a podobne. Z

dokazovania taktiež vyplynulo, že matka od doby, kedy opustila spoločnú domácnosť, riadne na výživu syna neprispieva, okrem finančných prostriedkov, ktoré uviedol navrhovateľ v návrhu, ktorými mu matka prispela na oblečenie v sume asi 126 eur, čo bolo koncom roka 2016. Súd konštatoval, že je nesporné, že v súvislosti so štúdiom má navrhovateľ zvýšené náklady, a hoci ide už o dospelého mladého muža, vzhľadom k tomu, že stále študuje, je výživou odkázaný na svojich rodičov a teda má aj právo podieľať sa na ich životnej úrovni. Náklady na výživu a štúdium, ktoré navrhovateľ deklaroval sú primerané jeho veku a zodpovedajú štandardným nákladom na plnoleté dieťa, ktoré študuje, športuje a potrebuje prostriedky okrem toho aj na kultúrne vyžitie. Súd pri rozhodovaní musel prihliadať aj na možnosti matky navrhovateľa, ktorá preukázateľne má priemerný mesačný príjem vo výške 695 eur, pričom preukázala, že v dôsledku odsťahovania sa zo spoločnej domácnosti platí za podnájom asi 350 eur mesačne. Súd v konaní nebol oprávnený skúmať dôvody, pre ktoré matka navrhovateľa opustila spoločnú domácnosť a vychádzal iba zo skutočnosti, že k opusteniu spoločnej domácnosti matkou navrhovateľa skutočne došlo a keďže navrhovateľ nerozporoval, že matka odišla zo spoločnej domácnosti v podstate iba s osobnými vecami, je nesporné, že na to, aby mohla riadne existovať, fungovať v podnájme, má s tým spojené zvýšené náklady. Súd však pri rozhodovaní vychádzal aj z tej skutočnosti, že matka má priateľa, čo ona nepoprela a teda aj vzhľadom na jej vyjadrenie „máme len jedny kľúče“ je reálne predpokladať, že tvrdenie navrhovateľa, že s terajším priateľom matka aj býva, je pravdivé minimálne do tej miery, že aj on jej prispieva na bývanie, ak s ňou čo i len sporadicky zdieľa podnájom. Otec prispieva synovi od doby, kedy matka opustila spoločnú domácnosť mesačne sumou 200 až 250 eur, pričom táto suma je dostačujúca na to, aby syn mohol študovať, kultúrne a športovo sa vyžiť, tak vzhľadom na príjem matky sa súdu javilo výživné vo výške 100 eur ako primerané aj s ohľadom na potreby navrhovateľa. Pri preukázanom príjme otca navrhovateľa, tento môže naďalej prispievať synovi výživným vo výške 100 až 150 eur. Ďalej súd uviedol, že pokiaľ navrhovateľ žiadal určiť výživné od 15.08.2016, kedy matka navrhovateľa opustila spoločnú domácnosť, súd návrhu v tejto časti nemohol vyhovieť, pretože ide o určenie výživného na plnoleté dieťa, ktoré je možné priznať od podania návrhu a preto súd výživné vo výške 100 eur určil od podania návrhu, teda od 09.05.2017. Keďže vo veci bolo rozhodované 05.06.2017 zameškané výživné za obdobie od 09.05.2017 do 05.06.2017 vo výške 74,19 eur súd uložil matke navrhovateľa zaplatiť do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Z dôvodu, že navrhovateľ v konaní uplatňoval výživné vo výške 200 eur a súd jeho návrhu vyhovel vo výške 100 eur, vo zvyšku súd návrh navrhovateľa zamietol. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil ust. § 52 CMP.

2. Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ a uviedol, že napáda rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení vyživovacej povinnosti a v zamietnutí zvyšku návrhu. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP, teda, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a taktiež uplatnil odvolací dôvod podľa § 62 ods. 1 CMP, že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci. Namietal, že výživné určené súdom vo výške 100 eur mesačne nezohľadňuje jeho odôvodnené potreby ako študenta sústavne sa pripravujúceho na povolanie a nezohľadňuje schopnosti a možnosti matky plniť si svoju vyživovaciu povinnosť a taktiež faktické poskytovanie výživného otcom. Uviedol, že oprávnené potreby dieťaťa nezahŕňajú iba stravovanie, ale sú dané širšie jednak potrebami bytovými, odevnými, zdravotnými, kultúrnymi a závisia predovšetkým od veku, zdravotného stavu, schopnosti živiť sa sám, schopnosti starať sa o seba a pod. Medzi odôvodnené potreby nepatria len pravidelné mesačné výdavky, ale aj náhodné výdavky, ktoré napríklad súvisia so zdravotným stavom oprávneného ako sú napr. liečebné náklady a súd na ne musí pri určovaní výživného prihliadnúť. Ako vyplýva z vykonaného dokazovania, iba za stravu (cca 150 eur mesačne), školské potreby (cca 30 eur ročne), cestovné (5 eur mesačne), výdavky spojené s ukončením štúdia (asi 17 eur mesačne), výdavky spojené s mimoškolskými aktivitami (asi 100 eur ročne) a výdavkami za telefón (asi 10 eur mesačne), sú jeho mesačné náklady vo výške približne 208 eur mesačne. Tieto výdavky možno podľa jeho názoru považovať iba za nevyhnutné minimum, pričom odôvodnené výdavky sú vo vyššej výške, pretože v uvedenej sume nie sú zahrnuté iné jednorazové výdavky a náhodné výdavky, akými sú napr.: cena vodičského kurzu vo výške 600 eur, výdavky spojené so študentskými potrebami (odhliadnuc od výdavkov na učebnice z cudzích jazykov), výdavky na lieky spojené s náhlym ochorením, výdavky na ošatenie, hygienu, výdavky spojené s kultúrnymi podujatiami. Je presvedčený, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a neúplne zistil skutočný stav veci ohľadom jeho odôvodnených potrieb, čo zakladá dôvod na zrušenie (zmenu) výroku rozsudku o vyživovacej povinnosti matky. Výživné určené vo výške 100 eur mesačne sa s ohľadom na majetkové pomery oboch povinných rodičov, ako aj na starostlivosť o neho a domácnosť, v ktorej býva s otcom, javí

ako nespravodlivé voči otcovi, ktorý má podľa názoru súdu prispievať na jeho výživu sumou približne 100 až 150 eur mesačne, zatiaľ čo jeho matka má súdom určenú vyživovaciu povinnosť iba vo výške 100 eur mesačne. Ako nespravodlivý sa rozsudok javí z dôvodu, že súd nezohľadnil skutočnosť, že otec mu zabezpečuje výživu vo forme vecných plnení, teda poskytuje mu ubytovanie, stravu, oblečenie, hygienu, zabezpečuje jeho kultúrne potreby a iné potreby a súd prvej inštancie nezohľadnil fakt, že jeho matka nie je povinná plniť si voči žiadnej inej osobe vyživovaciu povinnosť. Navyše situácia bola spôsobená rozhodnutím samotnej matky, ktorá si našla podnájom, za ktorý platí približne 350 eur mesačne. Túto výšku nájomného on považuje za neprimeranú najmä s ohľadom na výšku nákladov spojených s užívaním bytu, ktoré majú byť vo výške 119,14 eur mesačne. Nie je mu zrejmé, prečo súd prvej inštancie bližšie neskúmal, z akého dôvodu sú náklady spojené s užívaním bytu v takej veľkej výške. Javí sa, že výška 119,14 eur na náklady spojené s užívaním bytu je z dôvodu, že jeho matka v danom podnájme nebýva sama. Z tohto titulu nepovažuje za vhodné brať do úvahy vo vzťahu k výdavkom matky celkovú sumu za podnájom vo výške 350 eur mesačne tak, ako to urobil súd prvej inštancie. Skutočnosť, že v predmetom podnájme matka nebýva sama, je podľa jeho názoru preukázaná aj samotnou výpoveďou matky, ktorá uviedla „máme iba jedny kľúče“. V prípade, ak súd vezme do úvahy vyššie náklady na ubytovanie než je nevyhnutné, dôjde tým k diskrepancii medzi jeho právom na vyživovaciu povinnosť a vyživovacou povinnosťou matky na neho. Týmto by sa dospelo k absurdnému záveru, že čím drahšie ubytovanie si jeho matka nájde, tým menšia bude jej vyživovacia povinnosť, čo je neprípustné. V tejto súvislosti dal do pozornosti súdu § 62 ods. 5 Zákona o rodine, podľa ktorého súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť. Poukázal aj na zaužívanú súdnu prax, podľa ktorej má výšku výživného predstavovať približne 20 až 30% z dosahovaného príjmu výživou povinnej osoby a táto suma má byť rozdelená medzi osoby výživou oprávnené. Jeho matka má pritom iba vyživovaciu povinnosť k nemu. Ním navrhované výživné vo výške 200 eur mesačne tvorí približne 28,8% z jej čistého mesačného zárobku, pričom súdom určené výživné vo výške 100 eur predstavuje iba približne 14,4% z jej čistého mesačného zárobku, čo je podhodnotením možností matky prispievať na jeho výživu a je vôbec mimo limitov, ktoré uznáva zaužívaná súdna prax ako obvyklú výšku výživného. Ďalej uviedol, že je toho názoru, že súd pri rozhodovaní o nedoplatku na výživnom za obdobie od 15.08.2017 (správne 2016) do 09.05.2017 nesprávne aplikoval ust. § 77 ods. 1 Zákona o rodine. Zdôraznil, že matka opustila spoločnú domácnosť 15.08.2016, pričom on bol do 31.03.2017 stále osobou maloletou a v tomto období sa na neho vzťahovalo obdobie troch rokov od začatia konania v zmysle citovaného ust. Zákona o rodine. On bez súčinnosti svojho zákonného zástupcu nemohol pred 31. marcom 2017 podať návrh na určenie vyživovacej povinnosti z dôvodu, že nebol plnoletý, teda nemal plnú spôsobilosť na právne úkony a tým pádom nedisponoval procesnou spôsobilosťou. Jeho otec podaním zo dňa 06.02.2017 podal návrh na zverenie dieťaťa (navrhovateľa) do osobnej starostlivosti a určenie vyživovacej povinnosti súdom, tento návrh bol otcom podaný v čase, keď on bol ešte maloletým, pričom je vedený na súde prvej inštancie pod sp. zn. 11P/23/2017. Má za preukázané, že uvedené skutočnosti predstavujú dôvody hodné osobitného zreteľa na spätné priznanie výživného v zmysle § 77 ods. 1 Zákona o rodine. Z týchto dôvodov preto považuje rozsudok v časti výroku o spätné nepriznanom výživnom za vychádzajúci z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo je dôvodom na zmenu (zrušenie) rozsudku v tejto časti. Žiadal preto rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že vyživovacia povinnosť matky navrhovateľa k nemu bude určená od 09.05.2017 vo výške 200 eur mesačne, pričom nedoplatok na výživnom za obdobie od 15.08.2016 do 05.06.2017 vo výške 1.761,29 eur bude uložený matke zaplatiť k jeho rukám do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Alternatívne žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

3. K podanému odvolaniu navrhovateľa sa písomne vyjadrila prostredníctvom právnej zástupkyne osoba povinná výživou (matka navrhovateľa), ktorá žiadala rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Poukázala na to, že medzi otcom navrhovateľa a ňou sú dlhodobé vážne nezhody, ktoré vyústili do stavu, že opustila rodinný dom, v ktorom všetci bývali a to z dôvodu, že rodinný dom napriek skutočnosti, že počas celého manželstva do domu investovali peniaze a v ňom bývali, tento patril rodičom otca navrhovateľa, teda starým rodičom navrhovateľa, ktorí vlastníctvo previedli na otca navrhovateľa. Vzhľadom na nevhodné správanie sa otca navrhovateľa k nej a dlhodobý stresujúci stav opustila spoločnú domácnosť, avšak v súčasnej dobe, resp. hneď po opustení domu jej otec navrhovateľa odmietol umožniť vrátiť sa do domu a zobrať si základné osobné veci alebo veci do domácnosti, čo spôsobilo, že ona si musela zakúpiť (a to aj z pôžičiek od tretích osôb) veci dennej potreby a začať v podstate od nuly. Zdôraznila, že ona s otcom navrhovateľa sú manželmi a podľa Zákona o rodine majú právo na rovnakú životnú úroveň, na ktorej sa podieľa aj dieťa. Otec navrhovateľa je zamestnaný s príjmom asi 760 eur mesačne, pričom okrem toho poberá aj invalidný dôchodok vo

výške 380 eur, čo súdu neuviedol a teda jeho príjem je podstatne vyšší ako jej príjem, ktorý je asi vo výške 695 eur. Náklady na bývanie sú u navrhovateľa a jeho otca podstatne nižšie ako u nej, keďže ona nemá kde bývať, je odkázaná na bývanie v podnájme, za ktorý platí mesačne 350 eur. Rovnako má náklady súvisiace s dochádzkou do práce. Správanie navrhovateľa, ktorý má bližší vzťah k otcovi ako k nej (matke) vzhľadom na jeho vek dospelosti považuje za nevhodný, s cieľom žiadať od nej peniaze a pritom žiadny vzťah k nej pozitívne neprejavovať, ani vďaku, pretože sa navrhovateľ na ňu žiadnym spôsobom nekontaktuje, dokonca aj návrh na výživné podal bez toho, aby ju predtým kontaktoval. Nie je stotožnená s tým, že otec prispieva navrhovateľovi mesačne sumou od 200 až 250 eur, pričom poberá rodinné prídavky a daňový bonus, čo sa domnieva, že môže spôsobiť nevhodný vplyv na navrhovateľa, ktorý si nebude vážiť finančné prostriedky a prácu rodičov a v budúcnosti bude mať zvýšené nároky, ktoré nebudú adekvátne k jeho možnostiam a snahám. Výživné vo výške 100 eur preto považuje za primerané potrebám navrhovateľa, ale najmä jej možnostiam, pričom v súčasnosti plánuje aj podať návrh o rozvod manželstva.

4. K podanému vyjadreniu osoby povinnej výživou sa vyjadril navrhovateľ. Uviedol, že jeho matka uvádza s predmetným konaním nesúvisiace veci, akým je jeho vzťah s otcom a podrobnosti rozvratu vzťahu s jej manželom (otcom navrhovateľa). Odhliadnuc od týchto nesúvisiacich vecí je potrebné skonštatovať, že jeho matka sama uvádza, že sa rozhodla opustiť spoločnú domácnosť, čo má význam pre identifikovanie jej motívu opustiť spoločnú domácnosť a v konečnom dôsledku má táto skutočnosť význam aj pre posúdenie jej výdavkov na bývanie. Jeho matka nepoprela skutočnosť, že v byte nebýva sama a teda potom ani nemôže uhrádzať všetky výdavky súvisiace s bývaním sama, jej náklady na bývanie potom môžu byť polovičné alebo prípadne ešte aj nižšie. Výdavky, ktoré uvádza jeho matka spadajú práve do kategórie výdavkov, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť a preto by nemali byť vzaté súdom do úvahy v takej miere, v akej ich ona uvádza. Jeho matka nemôže presúvať vyživovaciu povinnosť na jeho otca s poukazom na svoje nepriaznivé pomery, keď navyš tieto pomery ani v konaní pred súdom prvej inštancie zistené neboli. Ak jeho matka vo vyjadrení porovnáva bytovú otázku jej a bytovú otázku jeho otca a v tejto súvislosti dáva do porovnania vyčíslenie, v akej výške ktorý z rodičov plní vyživovaciu povinnosť, tak opomína fakt, že jeho otec sa o neho osobne stará, plní si svoju vyživovaciu povinnosť prevažne poskytovaním vecných plnení, ktoré tvoria materiálne hodnoty a mali by zodpovedať príspevku druhého z rodičov, pričom nad rámec vecných plnení mu otec poskytuje aj výživné. Zákon o rodine neumožňuje jednému z rodičov stanoviť si primeranú výšku výživného odvíjajúceho sa od názoru jedného z rodičov na výchovný účinok vyživovacej povinnosti. K tvrdeniam jeho matky o poberaní rodinných prídavkov otcom a využívaní daňového bonusu uviedol dlhodobo akceptovaný právny názor, že rodinné prídavky sa do určenia výživného na deti nezapočítavajú (R 30/1990). K tvrdeniam jeho matky o invalidnom dôchodku jeho otca uviedol, že ide iba o jej tvrdenie, ktoré sa neopiera o žiadne dôkazy. Žiadal rozhodnúť vo veci v zmysle jeho odvolacieho návrhu.

5. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 65 a § 66 Civilného mimo- sporového poriadku bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť z týchto dôvodov:

6. Podľa § 62 ods. 1, 2 Zákona o rodine, plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

7. Podľa § 75 ods. 1 veta prvá Zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného.

8. Plnenie vyživovacej povinnosti rodičov voči deťom je obmedzené na obdobie, kým dieťa nie je schopné samo sa živiť. Kedy nastane takýto právny stav závisí od okolností konkrétneho prípadu, pričom medzi rozhodujúce faktory na strane dieťaťa patrí jeho vek, zdravotný stav, štúdium, schopnosť zamestnať sa, schopnosť vykonávať prácu, odôvodnené záujmy a potreby, majetkové pomery a podobne. Pre určenie rozsahu vyživovacej povinnosti rodiča k dieťaťu je určujúca rovnaká životná úroveň dieťaťa a rodiča. Dieťa sa podieľa na životnej úrovni rodiča nielen v prípade jej dobrej úrovne, ale aj naopak, keď je životná úroveň rodiča nižšia.

9. V danej veci odvolací súd nemá pochyb o dôvodnosti návrhu navrhovateľa na určenie vyživovacej povinnosti zo strany jeho matky - osoby povinnej výživou. Je nepochybné, že navrhovateľ je študentom Strednej odbornej školy v Púchove v učebnom odbore mechanik nastavovač, v školskom roku 2016/2017 bol študentom druhého ročníka denného štúdia, v školskom roku 2017/2018 pokračuje v treťom ročníku denného štúdia. S týmto štúdiom má náklady súvisiace s dochádzkou, stravou, ošatením, ale aj so zakupovaním učebných pomôcok (napr. učebnice jazykov), v súvislosti so stužkovou sa mesačne študenti skladajú po 7 eur, pričom v októbri 2016 navrhovateľ navštevoval vodičský kurz, za ktorý zaplatil 600 eur.

10. Súd prvej inštancie v danom prípade správne konštatoval, že hoci je navrhovateľ plnoletým, vzhľadom k jeho štúdiu nie je schopný sám sa živiť a nedokáže samostatne uspokojovať svoje potreby. Je preto odkázaný výživou na svojich rodičov, matku a otca. Súd prvej inštancie v danej veci pri posudzovaní pomerov rodičov navrhovateľa vychádzal u matky zo zárobku v sume 695 eur mesačne a u otca za obdobie od júna 2016 do mája 2017 z priemerného zárobku vo výške 760,49 eur (pričom ako zrejme zo správy o príjme otca navrhovateľa, založeného v spise, v období od septembra 2016 do januára 2017 bol otec navrhovateľa PN a preto jeho priemerný zárobok bol v dôsledku PN nižší), pričom súd prvej inštancie opomenul v odôvodnení rozsudku uviesť, že otec okrem príjmu z pracovného pomeru poberá aj čiastočný invalidný dôchodok, ktorý ako sám otec navrhovateľa uviedol na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 05.06.2017 poberá vo výške cca 300 eur mesačne. Je pritom potrebné uviesť, že i napriek v nižšej sume uvedenému celkovému priemernému príjmu otca navrhovateľa súdom prvej inštancie, nie je možné konštatovať, že by v dôsledku práve tejto skutočnosti súd osobe povinnej výživou určil výživné vo vyššom rozsahu.

11. Na rozdiel od súdu prvej inštancie, vychádzajúc z odôvodnených potrieb navrhovateľa ako osoby oprávnenej, ako aj schopností, možností a majetkových pomerov osoby povinnej výživou - matky navrhovateľa, nepovažoval odvolací výživné určené vo výške 100 eur mesačne za dostatočné a za zodpovedajúce kritériám, uvedeným v citovaných ustanoveniach Zákona o rodine a za primerané odvolací súd považoval určiť výživné vo výške 130 eur mesačne s účinnosťou od podania návrhu, t. j. od 09.05.2017. Odvolací súd pritom prihliadol nielen na samotný príjem osoby povinnej výživou, ktorá má vyživovaciu povinnosť iba k navrhovateľovi, ale aj na skutočnosť, že v konaní bolo nepochybné preukázané, že osoba povinná výživou obýva podnájom so svojim priateľom, ktorý má taktiež povinnosť podieľať sa na nákladoch súvisiacich s bývaním, ktoré osoba povinná výživou uviedla vo výške 350 eur mesačne. Výživné určené na navrhovateľa v uvedenej výške, po prispení na výživu navrhovateľa aj zo strany jeho otca v rovnakej výške, resp. aj vyššej vzhľadom k jeho príjmom a životnej úrovni, bude nepochybné postačovať na pokrytie všetkých odôvodnených potrieb na strednej škole študujúceho navrhovateľa.

12. Keďže v danej veci ide o návrhové konanie a navrhovateľ sa domáhal určenia výživného vo vyššej sume ako určil súd prvej inštancie (100 eur), resp. odvolací súd (130 eur), pričom žiadal výživné určiť vo výške 200 eur mesačne od 15.08.2016, kedy osoba povinná výživou opustila spoločnú domácnosť, pričom súd mu priznal výživné odo dňa podania návrhu (09.05.2017), vo zvyšku odvolací súd návrh navrhovateľa zamietol.

13. Odvolací súd nepovažoval za dôvodný návrh navrhovateľa, formulovaný v odvolacom konaní tak, že žiadal zaplatiť od osoby povinnej výživou aj nedoplatok na výživnom za čas od odchodu jeho matky zo spoločnej domácnosti, t.j. od 15.08.2016 do 09.05.2017, argumentujúc, že do 31.03.2017 bol navrhovateľ maloletým, pričom jeho otec podal dňa 06.02.2017 (v čase jeho maloletosti) návrh na zverenie vtedy maloletého navrhovateľa do jeho starostlivosti a na určenie výživného zo strany matky, ktoré konanie malo byť vedené na súde prvej inštancie pod sp. zn. 11P/23/2017, ktorá skutočnosť podľa neho predstavuje dôvody hodné osobitného zreteľa na spätné priznanie výživného (resp. nedoplatku aj za toto obdobie). Podľa zistenia odvolacieho súdu, uvedené konanie bolo v dôsledku spät'vzatia návrhu otcom zastavené uznesením Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 29.03.2017, č.k. 11P/23/2017-5, ktoré uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 13.04.2017. Ako už odvolací súd uviedol, určenie výživného pre plnoleté dieťa je konaním návrhovým a takéto výživné možno priznať v zmysle ust. § 77 ods. 1 vety druhej Zákona o rodine odo dňa začatia súdneho konania. V zmysle ust. § 77 ods. 1 veta tretia Zákona o rodine iba výživné pre maloleté dieťa možno priznať aj spätné (3 roky odo dňa začatia konania), ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa. Výživné za obdobie maloletosti navrhovateľa (prípadne aj spätné pred podaním návrhu) teda bol oprávnený uplatniť otec navrhovateľa

podaným návrhom v čase jeho maloletosti, ktorý návrh aj otec podal a bol vedený na súde prvej inštancie pod sp. zn. 11P/23/2017, pričom otec na tomto návrhu netrval, vzal ho späť a konanie o ňom bolo právoplatne zastavené. Nemožno potom dôvodne uplatňovať výživné za čas maloletosti navrhovateľa v konaní plnoletého navrhovateľa na určenie výživného, resp. požadovať zaplatenie tohto výživného formou nedoplatku na zročnom výživnom. Tento nárok plnoletému navrhovateľovi dispozitívnym úkonom jeho otca v konaní 11P/23/2017, ktorý návrh na určenie výživného za obdobie maloletosti navrhovateľa vzal späť, zanikol.

14. Pokiaľ ide o nedoplatok na zročnom výživnom, na výzvu odvolacieho súdu osoba povinná výživou prostredníctvom právnej zástupkyne uviedla, že od rozhodnutia súdu prvej inštancie (05.06.2017) platila na výživu navrhovateľa po 100 eur mesačne a uhradila aj nedoplatok na zročnom výživnom v sume 74,19 eur za časť mesiaca máj 2016 (odo dňa podania návrhu - 09.05.2016, t.j. za 23 dní), resp. na tento nedoplatok zaplatila sumu 80 eur, o čom predložila fotokópie podacích lístkov. Do rozhodnutia odvolacieho súdu, teda do 31.12.2017, keď v čase rozhodovania odvolacieho súdu nebolo ešte zročné výživné za mesiac január 2018, mala osoba povinná výživou zaplatiť na výživnom pre navrhovateľa za 23 dní mesiaca máj 2017 sumu 96,45 eur (130 eur : 31 dní = 4,1935 x 23 dní), za zostávajúcich 7 mesiacov roku 2017 sumu 910 eur, teda spolu 1006,45 eur. Osoba povinná výživou za uvedené obdobie reálne zaplatila na výživnom pre navrhovateľa sumu 780 eur. Nedoplatok na zročnom výživnom za obdobie od 09.05.2017 do 31.12.2017 potom predstavuje 226,45 eur (1006,45 eur - 780 eur), ktorý v zmysle ust. § 232 ods. 4 CSP súd povolil osobe povinnej výživou zaplatiť navrhovateľovi v mesačných splátkach po 30 eur spolu s bežným výživným, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

15. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

16. O nároku na náhradu trov konania (prvoinštančného a odvolacieho) odvolací súd rozhodol podľa § 52 CMP. V danej veci ide o mimosporové konanie, pre ktoré platí zásada, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Každý z účastníkov si teda znáša trovy, ktoré v konaní platil.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).